

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 611/2021-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], obaja zastúpení advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a rozsudku Okresného súdu v Bardejove č. k. 1C/146/2016-136 z 25. apríla 2018, proti rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 24Co/103/2018 z 27. júna 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/18/2020 z 30. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. septembra 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a náhradu trov konania.

II.

2. Sťažovatelia sa žalobou domáhali, aby súd určil, že im dňom právoplatnosti rozsudku vzniká členstvo v žalovanej Poľovníckej spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Podstatou žaloby bolo tvrdenie sťažovateľov, že poľovnícka spoločnosť na členskej schôdzi 16. apríla 2014 nerozhodla o ich žiadosti o členstvo. V konaní poukázali na zápisnicu z členskej schôdze, z ktorej vyplynulo, že v zápisnici boli uvedené rozhodnutia o osobách, ktoré boli za členov poľovníckej spoločnosti prijatí. Inapriek tomu, že v zápisnici nebolo uvedené, že sa nestali členmi žalovanej, žalovaná im písomne oznámila, že neboli prijatí za jej členov. V konaní pred všeobecnými súdmi predložili rozhodnutia súdov, ktoré sa týkali obdobných vecí, a poukázali nimi na to, že súdy už v takýchto veciach rozhodli v prospech žalobcu.

3. Okresný súd žalobu zamietol. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne a že nie je nutné vyžadovať, aby v zápisnici o členskej schôdzi bolo výslovne uvedené, že žiadostiam o členstvo nebolo vyhovené. Najvyšší súd sa stotožnil s rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a uviedol, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nemožno považovať to, že sťažovatelia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú.

III.

4. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti uvádzajú, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom a takisto im bolo odňaté právo na spravodlivý súdny proces, pričom rozhodnutia súdov považujú za zmätočné. Ako dôvod uvádzajú, že ich námietkam súdy nevenovali žiadnu pozornosť. Takisto namietajú, že sa súdy nezaoberali nimi predloženými rozhodnutiami súdov v obdobných veciach. V závere žiadajú, aby rozhodnutia súdov boli zrušené a vec vrátená okresnému súdu na nové konanie.

IV.

5. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd alebo iný orgán. Proti rozhodnutiu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu okresného súdu nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, a preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Sťažovatelia podali proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, v ktorom namietali, že v konaní pred okresným a krajským súdom došlo k nesprávnym procesným postupom, ktorými bolo znemožnené uskutočnenie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd ich dovolanie odmietol a uviedol, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nemožno považovať to, že sťažovatelia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu vecne nestotožňujú. Namietané vady krajského súdu sťažovatelia namietli dovolaním ako opravným prostriedkom, pričom najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné, keď sťažovateľom uviedol, že nestotožnenie sa s ich právnym názorom nie je nimi uplatneným dovolacím dôvodom. Možnosť prieskumu rozhodnutia krajského súdu na základe dovolania treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľov (IV. ÚS 102/09). Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

7. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020). Nielen vo vzťahu k rozhodnutiam okresného a krajského súdu, ale aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu treba uviesť, že ústavnej sťažnosti chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie.

Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať právne posúdenie predloženej veci, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné namietané porušenie niektorého z uplatnených základných práv. Vznesenie relevantných ústavnoprávnych námietok spočíva v uvedení posúdenia o porušení označených základných práv namietaným rozhodnutím všeobecného súdu. Sťažovatelia bez relevantnej súvislosti namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, no z ich argumentácie vôbec nevyplýva dôvod, pre ktorý by malo byť rozhodnutie najvyššieho súdu v rozpore s ich základnými právami. Chýba jasne zdôvodnenie toho, prečo je rozhodnutie najvyššieho súdu z pohľadu ich základných práv, ktorých porušenie namietajú, ústavne neudržateľné. Nie je právomocou ústavného súdu vlastnou činnosťou a šetrením dopĺňať chýbajúce zdôvodnenie ústavnej sťažnosti a abstrahovať z podania sťažovateľov možné a nimi bližšie nezdôvodnené porušenie ich základných práv, čo platí o to viac, že sťažovatelia sú v konaní zastúpení advokátom. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, a to pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu